

SKLEP PREDSEDNIKA SODIŠČA

z dne 13. januarja 2009*

V združenih zadevah C-512/07 P(R) in C-15/08 P(R),

zaradi dveh pritožb na podlagi člena 57, drugi pododstavek, Statuta Sodišča, ki sta bili v register sodnega tajništva Sodišča vpisani 22. novembra 2007 in 16. januarja 2008,

Achille Occhetto, stanujoč v Rimu (Italija), ki ga zastopata P. De Caterini in F. Paola, odvetnika, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

in

Evropski parlament, ki ga zastopajo H. Krück, N. Lorenz in L. Visaggio, zastopniki,

pritožnika,

drugi stranki v postopku sta

Beniamino Donnici, stanujoč v Castroliberu (Italija), ki ga zastopajo M. Sanino, G. M. Roberti, I. Perego in P. Salvatore, odvetniki,

* Jezik postopka: italijanščina.

tožeča stranka na prvi stopnji,

Italijanska republika, ki jo zastopa I. M. Braguglia, zastopnik, skupaj s P. Gentilijem, avvocato dello Stato,

intervenientka na prvi stopnji,

PRESEDENIK SODIŠČA

po opredelitvi generalnega pravobranilca M. Poiaresa Madura

izdaja naslednji

Sklep

- 1 A. Occhetto in Evropski parlament v pritožbah predlagata razveljavitev sklepa sodnika za izdajo začasne odredbe Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 15. novembra 2007 v zadevi Donnici proti Parlamentu (T-215/07 R, ZOdl., str. II-4673, v nadaljevanju: izpodbijani sklep), s katerim je odredil odložitev izvršitve sklepa Evropskega parlamenta z dne 24. maja 2007 o preverjanju veljavnosti mandata poslanca B. Donnicija (2007/2121(REG), v nadaljevanju: sporni sklep).

- 2 Ker navedeni pritožbi povezuje enak predmet, ju je treba v skladu s členom 43 Poslovnika združiti za izdajo tega sklepa.

Pravni okvir

Akt iz leta 1976

- 3 Členi od 6 do 8 in 12 ter člen 13(3) Akta o volitvah predstavnikov Evropskega parlamenta s splošnimi neposrednimi volitvami, priloženega Sklepu Sveta 76/787/ESPJ, EGS, Euratom z dne 20. septembra 1976 (UL L 278, str. 1), kakor je bil spremenjen in preštevilčen s Sklepom Sveta 2002/772/ES, Euratom z dne 25. junija 2002 in 23. septembra 2002 (UL L 283, str. 1, v nadaljevanju: Akt iz leta 1976), določajo:

„Člen 6

1. Poslanci Evropskega parlamenta glasujejo posamezno in osebno. Pri tem niso vezani na pooblastila ali navodila.

2. Člani Evropskega parlamenta uživajo privilegije in imunitete, ki veljajo zanje na podlagi Protokola o privilegijih in imunitetah Evropskih skupnosti z dne 8. aprila 1965.

Člen 7

1. Funkcija člana Evropskega parlamenta ni združljiva s funkcijo:

- člana vlade države članice,

- člana Komisije Evropskih skupnosti,

- sodnika, generalnega pravobranilca ali sodnega tajnika Sodišča Evropskih skupnosti ali Sodišča prve stopnje,

- člana sveta direktorjev Evropske centralne banke,

- člana Računskega sodišča Evropskih skupnosti,

- varuha človekovih pravic Evropskih skupnosti,

- člana Ekonomsko-socialnega odbora Evropske gospodarske skupnosti in Evropske skupnosti za atomsko energijo,

- člana odborov in organov, ustanovljenih na podlagi ali v skladu s pogodбами, s katerimi sta bili ustanovljeni Evropska gospodarska skupnost in Evropska skupnost za atomsko energijo za upravljanje s sredstvi Skupnosti ali za opravljanje stalne in neposredne naloge upravnega poslovanja,

- člana upravnega odbora, uprave ali uslužbenca Evropske investicijske banke,

- dejavnega uradnika ali uslužbenca institucij Evropskih skupnosti ali z njimi povezanih specializiranih organov ali Evropske centralne banke.

2. Od volitev v Evropski parlament leta 2004 je funkcija člana Evropskega parlamenta nezdružljiva s funkcijo člana nacionalnega parlamenta.

Z odstopanjem od tega pravila in ne da bi to posegalo v odstavek 3:

- člani irskega državnega parlamenta, ki so izvoljeni v Evropski parlament na poznejših volitvah, lahko imajo dvojni mandat do naslednjih volitev v irski državni parlament, takrat pa se uporabi prvi pododstavek tega odstavka;

- člani parlamenta Združenega kraljestva, ki so hkrati tudi člani Evropskega parlamenta v petletnem mandatu pred volitvami v Evropski parlament leta 2004,

imajo lahko dvojni mandat do volitev v Evropski parlament leta 2009, ko se uporabi prvi pododstavek tega odstavka.

[...]

Člen 8

Ob upoštevanju določb tega akta urejajo volilni postopek v vsaki državi članici nacionalni predpisi.

Ti nacionalni predpisi, v katerih se po potrebi lahko upoštevajo posebnosti v državah članicah, ne smejo vplivati na proporcionalno naravo volilnega sistema.

[...]

Člen 12

Evropski parlament preveri veljavnost mandatov članov Evropskega parlamenta. V ta namen upošteva izide, ki so jih uradno razglasile države članice, in odloča o morebitnih ugovorih, vloženih na podlagi določb tega akta, z izjemo nacionalnih določb, na katere napotuje ta akt.

Člen 13

[...]

3. Kadar zakonodaja države članice izrecno ureja razrešitev člana Evropskega parlamenta, ta mandat preneha v skladu s temi pravnimi predpisi. Pristojni nacionalni organi o tem obvestijo Evropski parlament.“

Poslovník Evropskega parlamenta

⁴ Člen 3 ter člen 4(3) in (9) Poslovníka Evropskega parlamenta določata:

„Člen 3

Preverjanje veljavnosti mandatov poslancev

1. Po volitvah v Evropski parlament predsednik pozove pristojne organe držav članic, da Parlament nemudoma obvestijo o imenih izvoljenih poslancev, tako da lahko vsi poslanci nastopijo svoj mandat v Parlamentu od začetka prve seje po volitvah.

Predsednik pristojne organe hkrati opozori na ustrezne določbe [Akta iz leta 1976] in jih pozove, da sprejmejo potrebne ukrepe v izogib morebitni nezdržljivosti s funkcijo poslanca Evropskega parlamenta.

2. Vsak poslanec, o čigar izvolitvi je bil Parlament obveščen, pred nastopom mandata v Parlamentu poda pisno izjavo, da ne opravlja funkcije, ki v smislu člena 7(1) in (2) [Akta iz leta 1976] ni združljiva s funkcijo poslanca Evropskega parlamenta. Po splošnih volitvah se izjava, če je le mogoče, poda najpozneje šest dni pred ustanovno sejo Parlamenta. Dokler se ne preveri veljavnost mandata poslanca ali se ne odloči o morebitnem sporu, se poslanec pod pogojem, da je predhodno podpisal navedeno pisno izjavo, polnopravno udeležuje sej Parlamenta in njegovih organov.

Če se na podlagi dejstev, ki so preverljiva v javno dostopnih virih, ugotovi, da poslanec opravlja funkcijo, ki v smislu člena 7(1) in (2) [Akta iz leta 1976] ni združljiva s funkcijo poslanca Evropskega parlamenta, Parlament na osnovi obvestila svojega predstavnika potrdi sprostitev sedeža.

3. Parlament na podlagi poročila pristojnega odbora nemudoma preveri veljavnost mandatov poslancev in odloči o veljavnosti mandatov vseh novoizvoljenih poslancev ter tudi o sporih, ki so nanj naslovljeni na podlagi določb [Akta iz leta 1976], razen tistih, ki temeljijo na nacionalni volilni zakonodaji.

4. Poročilo odbora temelji na uradnem obvestilu vseh držav članic o dokončnih izidih volitev, v katerem so podrobno navedeni imena izvoljenih kandidatov in morebitnih nadomestnih kandidatov ter njihov položaj glede na izide glasovanja.

Veljavnosti mandata poslanca ni mogoče potrditi, če ni podal pisnih izjav v skladu s tem členom in Prilogo I tega poslovnika.

Na podlagi poročila odbora lahko Parlament kadar koli odloča o sporih glede veljavnosti mandatov poslancev.

5. Kadar je imenovanje poslanca posledica odstopa kandidatov na isti listi, odbor, pristojen za preverjanje veljavnosti mandatov, zagotovi, da so navedeni odstopi potekali v skladu s črko in duhom [Akta iz leta 1976] in člena 4(3) tega poslovnika.

6. Odbor zagotovi, da organi držav članic ali Unije Parlamentu nemudoma posredujejo vse informacije, ki lahko vplivajo na opravljanje nalog poslanca Evropskega parlamenta ali na vrstni red nadomestnih kandidatov, in ob imenovanju navedejo dan začetka veljavnosti.

Če pristojni organi držav članic začnejo postopek, ki lahko povzroči delno prenehanje mandata poslanca, jih predsednik prosi, naj ga o stanju postopka redno obveščajo. Zadevo posreduje pristojnemu odboru. Na predlog tega odbora lahko Parlament v zvezi z navedenim sprejme stališče.

Člen 4

Trajanje mandata poslancev

[...]

3. Poslanec v odstopu obvesti predsednika o svojem odstopu in dnevu začetka veljavnosti odstopa, ki pa ne sme biti kasneje kot tri mesece po obvestilu. Obvestilo se sestavi v obliki uradnega zapisnika v navzočnosti generalnega sekretarja ali njegovega predstavnika, ki ga skupaj s poslancem podpiše in nemudoma posreduje pristojnemu odboru, ta pa ga uvrsti na dnevni red svoje prve seje po prejemu dokumenta.

Če pristojni odbor meni, da odstop ni v skladu s črko in duhom [Akta iz leta 1976], o tem obvesti Parlament, da slednji lahko odloči, ali naj potrdi sprostitev sedeža.

V nasprotnem primeru se potrdi sprostitev sedeža, ki velja od dneva, ki ga je poslanec v odstopu navedel v uradnem zapisniku. Parlament o tem ne glasuje.

[...]

9. Kadar kaže, da sprejetje ali prenehanje mandata temelji na netočnosti ali neveljavnem soglasju, si Parlament pridržuje pravico, da obravnavano imenovanje razglasi za neveljavno oziroma zavrne potrditev sprostitve sedeža.“

Statut poslancev Evropskega parlamenta

- 5 V uvodni izjavi 4 Sklepa Evropskega parlamenta z dne 28. septembra 2005 o sprejetju statuta poslancev Evropskega parlamenta (2005/684/ES, Euratom) (UL L 262, str. 1, v nadaljevanju: Statut poslancev) je navedeno, da je „treba [...] urediti v členu 2 zagotovljeno svobodo in neodvisnost poslancev, ki nista omenjeni v nobenem besedilu primarne zakonodaje. Izjave, s katerimi se poslanci zavežejo, da bodo v določenem trenutku odstopili, ali blanko izjave o odstopu, ki jih lahko stranka poljubno uporabi, niso združljive s svobodo in neodvisnostjo poslancev, zato s pravnega vidika ne morejo biti obvezujoče“.
- 6 V uvodni izjavi 5 Statuta poslancev je navedeno, da se njegov člen 3(1) navezuje na besedilo člena 6(1) Akta iz leta 1976.
- 7 Člena 2 in 30 Statuta poslancev določata:

„Člen 2

1. Poslanci so svobodni in neodvisni.

2. Dogovori o odstopu pred iztekom mandata ali ob koncu mandatne dobe so nični.

[...]

Člen 30

Ta statut začne veljati prvi dan začetka zakonodajnega obdobja Evropskega parlamenta v letu 2009.“

Dejansko stanje

8 Dejansko stanje je bilo v točkah od 6 do 17 izpodbijanega sklepa povzeto takole:

„6 Na volitvah poslancev v Evropski parlament, ki so potekale 12. in 13. junija 2004, je Beniamino Donnici [...] kandidiral na skupnem seznamu ‚Società Civile – Di Pietro Occhetto‘ v okrožju južne Italije. Ta seznam je dobil dva sedeža, enega v tem okrožju in drugega v okrožju severozahodne Italije. A. Di Pietro, najbolje uvrščeni v obeh okrožjih, se je odločil za okrožje južne Italije.

- 7 A. Occhetto je bil glede na število glasov, ki jih je dobil v obeh okrožjih, na volilnih seznamih na drugem mestu in je imel prednost pred [B. Donnicijem] v okrožju južne Italije in pred G. Chieso v okrožju severozahodne Italije. Ker se je A. Di Pietro odločil za sedež v okrožju južne Italije, bi A. Occhetto moral biti razglašen za izvoljenega v okrožju severozahodne Italije. Vendar se je A. Occhetto, ki je imel takrat svoj mandat v italijanskem senatu, s pisno izjavo, ki jo je podpisal pred notarjem 6. julija 2004 in je 7. julija prispela v Ufficio elettorale nazionale per il Parlamento europeo presso la Corte di cassazione (nacionalni volilni urad za Evropski parlament pri italijanskem kasacijskem sodišču, v nadaljevanju: italijanski volilni urad), ‚nepreklicno‘ odpovedal mandatu evropskega poslanca v prvem in drugem okrožju.
- 8 Po tej odpovedi je italijanski volilni urad 12. novembra 2004 Parlamentu posredoval uradne izide evropskih volitev, skupaj s seznamom izvoljenih kandidatov in njihovih namestnikov. Italijanski volilni urad je kot izvoljena razglasil G. Chieso v okrožju severozahodne Italije in A. Di Pietra v okrožju južne Italije, s čimer je bil [B. Donnici] prvi med neizvoljenimi v zadnjenavedenem okrožju.
- 9 Na parlamentarnih volitvah v Italiji 9. in 10. aprila 2006 je bil A. Di Pietro izvoljen za poslanca v italijanskem parlamentu in se je odločil za nacionalni mandat, ki je začel veljati 28. aprila 2006. Ker v skladu s členom 7(2) Akta iz leta 1976 ta funkcija ni bila združljiva s funkcijo poslanca v Parlamentu, je 27. aprila 2006 ugotovil sprostitev zadevnega sedeža dan za tem in o tem obvestil Italijansko republiko.
- 10 Z izjavo z dne 27. aprila 2006, naslovljeno na italijanski volilni urad, je A. Occhetto preklical svojo odpoved z dne 7. julija 2004 in izrazil ‚pripravljenost, da kot prvi od neizvoljenih okrožja [južne Italije] nasledi [A. Di] Pietra, zato je [bilo] treba vsako predhodno drugačno izjavo obravnavati kot neveljavno, neučinkovito in v vsakem

primeru preklicano [...], ter da je [bilo] treba glede tega vsekakor upoštevati voljo, izraženo na dan razglasitve izvoljenih'.

- 11 Zaradi te izjave je italijanski volilni urad 8. maja 2006 A. Occhetta razglasil za izvoljenega poslanca v Parlamentu.

- 12 S sodbo z dne 21. julija 2006 je Tribunale amministrativo regionale del Lazio (regionalno upravno sodišče v Laziu, Italija) tožbo za razveljavitev, ki jo je vložil [B. Donnici] proti tej izjavi, zavrnilo kot neutemeljeno. V bistvu je Tribunale amministrativo regionale del Lazio menilo, da odpoved A. Occhetta s 7. julija 2004, ki se nanaša na razglasitev izvoljenih, ni enaka odpovedi njegovemu mestu v povolilni razvrstitvi. Odločitev je utemeljilo s poudarkom, da spoštovanje ljudske volje zahteva, da se šteje, da volilni izidi niso na voljo in da niso spremenljivi, da taka izjava ne vpliva na sprejetje morebitnih aktov o nasleditvi pri nezdržljivosti, odstavitvi, neizvoljivosti ali odpovedi imenovanju oziroma mandatu s strani upravičencev ter da ima posledično kandidat, ki se je odpovedal izvolitvi, takoj ko so izpolnjeni pogoji za nasleditev, pravico umakniti odločitev o odpovedi in naslediti sedež.

- 13 [B. Donnici] je pred Parlamentom izpodbijal tudi razglasitev A. Occhetta za evropskega poslanca namesto A. Di Pietra. Ta ugovor je na sestanku dne 21. junija 2006 preučila komisija Parlamenta za pravne zadeve. Potem ko je ugotovila, da v skladu s členom 12 Akta iz leta 1976 ta ugovor ni bil dopusten, saj je temeljil na italijanskem volilnem zakonu, je komisija za pravne zadeve Parlamentu soglasno predlagala potrditev mandata A. Occhetta z veljavnostjo od 8. maja 2006. Parlament je 3. julija 2006 ratificiral mandat A. Occhetta.

- 14 S končno pravnomočno sodbo z dne 6. decembra 2006 je Consiglio di Stato (državni svet [Italija]) prejel poziv [B. Donnicija] proti zgoraj navedeni sodbi Tribunale amministrativo regionale del Lazio, spremenil omenjeno sodbo in razveljavil razglasitev A. Occhetta za poslanca [Evropskega] parlamenta, ki jo je 8. maja 2006 izpeljal italijanski volilni urad. Consiglio di Stato je presodil, prvič, da razlika med odpovedjo izvolitvi in odpovedjo mestu pri razvrstitvi ni logična, ker je izvolitev posledica mesta v razvrstitvi in ker odpoved izvolitvi zahteva, da zadevna oseba ni več v tej razvrstitvi z vsemi posledicami, ki iz tega izhajajo. Consiglio di Stato je presodil, drugič, da je protislovno trditi, da odpoved izvolitvi ne vpliva na nasleditev in da ima kandidat, ki se odpove mandatu evropskega poslanca, možnost, da si premisli glede svoje odpovedi pri zamenjavi. Končno je Consiglio di Stato presodil, da, tretjič, odpoved izvolitvi pomeni nepreklicno izjavo, če je to vpisal v zapisnik pristojni organ ali urad, na kateri je odpoved naslovljena, kar vpliva na to, da se spremeni prvotni vrstni red, ki ga je ugotovil volilni urad.
- 15 Italijanski volilni urad je bil 29. marca 2007 obveščen o zgoraj navedeni sodbi Consiglio di Stato in je razglasil [B. Donnicija] za poslanca v Parlamentu za okrožje južne Italije ter s tem razveljavil mandat A. Occhetta.
- 16 Ta razglasitev je bila sporočena Parlamentu, ki je to vnesel v zapisnik plenarnega zasedanja z dne 23. aprila 2007 s temi besedami:

„Italijanski pristojni organi so sporočili, da je bila razglasitev izvolitve [A. Occhetta] razveljavljena in da je bil sedež, ki se je s tem sprostil, dodeljen [B. Donniciju]. Parlament upošteva te odločitve z veljavnostjo od 29. 3. 2007.“

[...]

V skladu s členom 3(2) [Poslovnika Evropskega parlamenta] se [B. Donnici] polnopravno udeležuje sej Evropskega parlamenta in njegovih teles, dokler Parlament ne preveri veljavnosti mandata poslanca oziroma ne odloči o morebitnem sporu, če je predhodno napisal izjavo, da [ne opravlja] funkcije, ki ni združljiva s funkcijo poslanca v Evropskem parlamentu.’

17 Medtem je z dopisom z dne 5. aprila 2007, ki je bil 14. aprila dopolnjen z opombo, A. Occhetto vložil ugovor ter od Parlamenta zahteval, naj potrdi njegov mandat in naj ne potrdi mandata [B. Donnicija]. S [spornim sklepom], sprejetim 22. maja 2007 na podlagi poročila komisije za pravne zadeve (A6 0198/2007), je Parlament poslanski mandat [B. Donnicija] v Parlamentu, o [čigar] izvolitvi so ga obvestili pristojni nacionalni organi, razglasil za neveljaven in potrdil mandat A. Occhetta. Prav tako je Parlament svojemu predsedniku naročil, naj o tej odločitvi obvesti pristojni nacionalni organ ter [B. Donnicija] in A. Occhetta.“

Postopek pred Sodiščem prve stopnje in izpodbijani sklep

- 9 B. Donnici je v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 22. junija 2007 na podlagi člena 230, četrty odstavky, ES vložil tožbo za razglasitev ničnosti spornega sklepa. Z ločeno vlogo je vložil tudi predlog za izdajo začasne odredbe za odložitev izvršitve navedenega sklepa.

- 10 A. Occhetto in Italijanski republiki je bila dovoljena intervencija v podporo predlogom Parlamenta in B. Donnicija.
- 11 B. Donnici je v podporo ničnostni tožbi navedel dva tožbena razloga. Trdil je, da je Parlament s sprejetjem spornega sklepa kršil predpise in načela, ki določajo njegovo pristojnost pri preverjanju veljavnosti mandatov njegovih poslancev. Izpodbijal je tudi ustreznost obrazložitve navedenega sklepa.
- 12 Sodnik za izdajo začasne odredbe je v izpodbijanem sklepu najprej *prima facie* preizkusil utemeljenost tožbenih razlogov, ki jih je B. Donnici navedel v podporo ničnostni tožbi, da bi ugotovil, ali je izpolnjen pogoj, ki se nanaša na *fumus boni juris*. Po tem preizkusu je menil, da tožbeni razlog v zvezi z nepristojnostjo Parlamenta za sprejetje spornega sklepa pomeni resno vprašanje, na katerega ni mogoče odgovoriti brez poglobljene presoje, ki jo lahko opravi izključno sodišče, ki odloča o glavni stvari. Tako je sklenil, da je ta pogoj v obravnavani zadevi izpolnjen.
- 13 Dalje, sodnik za izdajo začasne odredbe je sklepal, da je predlagana odložitev izvršitve potrebna za preprečitev resne in nepopravljive škode za interese B. Donnicija zlasti ob upoštevanju omejenega trajanja mandata poslanca Parlamenta in nezmožnosti B. Donnicija za nadaljnje izvrševanje mandata, ki izhaja iz spornega sklepa.
- 14 Nazadnje, sodnik za izdajo začasne odredbe je tehtal vpletene interese in ugotovil, da je treba ob upoštevanju očitnega ravnotežja med posebnimi in takojšnjimi interesi B. Donnicija in A. Occhetta upoštevati splošnejše interese. Tako je poudaril zlasti interes Italijanske republike, da Parlament spoštuje njeno volilno zakonodajo, in

tehtnost trditev B. Donnicija ter sklepal, da so pogoji za odobritev odložitve izvršitve spornega sklepa izpolnjeni, in zato ugodil predlogu B. Donnicija.

Predlogi strank

- 15 A. Occhetto in Parlament v pritožbah predlagata razveljavitev izpodbijanega sklepa. V podporo pritožbam navajata pritožbene razloge, ki se nanašajo na napačno presojo *fumus boni juris* ter napačno presojo nujnosti in tehtanja vpletenih interesov.
- 16 B. Donnici in italijanska vlada predlagata zavrnitev pritožb. B. Donnici glede pritožbe A. Occhetta najprej predlaga, naj se ta zavrže kot nedopustna.

Pritožba

Dopustnost pritožbe A. Occhetta

- 17 B. Donnici trdi, da pritožba A. Occhetta temelji zlasti na trditvi, da naj bi v obravnavani zadevi odpoved sedežu poslanca vsebovala napako volje, tako da naj ta odpoved ne bi bila veljavna, kar bi Parlament moral ugotoviti pri preverjanju veljavnosti mandatov poslancev. Vendar se po mnenju B. Donnicija A. Occhetto ni skliceval na napako volje niti pred nacionalnimi sodišči niti pred sodnikom Skupnosti za izdajo začasne odredbe.

Iz tega naj bi sledilo, da pritožba A. Occhetta temelji zlasti na elementih, ki so bili prvič navedeni v tem pritožbenem postopku. Poleg tega naj bi preverjanje okoliščin, od katerih bi lahko bil odvisen obstoj napake volje, vključevalo ugotovitev in presojo v zvezi z dejanskim stanjem, kar naj bi bilo izključeno v fazi pritožbe. Zato B. Donnici predlaga, naj se pritožba A. Occhetta zavrže kot nedopustna.

- 18 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da čeprav A. Occhetto v pritožbi navaja več ugotovitev o veljavnosti svoje odpovedi mandatu poslanca in obstoju napake volje, ostaja dejstvo, da ta pritožba temelji na vrsti pritožbenih razlogov, ki se po eni strani nanašajo na napačno razlago določb Akta iz leta 1976 in po drugi strani na napačno presojo nujnosti in tehtanja vpletenih interesov.
- 19 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je pritožba A. Occhetta dopustna.

Pritožbeni razlogi, ki se nanašajo na napačno presojo fumus boni juris

- 20 Glede presoje *fumus boni juris*, ki jo je opravil sodnik za izdajo začasne odredbe, pritožnika navajata tri pritožbene razloge, ki se nanašajo na:
- napačno razlago člena 12 Akta iz leta 1976 glede obsega pristojnosti Parlamenta za preverjanje;

- napačno razlago člena 6 Akta iz leta 1976 in področja uporabe tega člena ter kršitev člena 3 Dodatnega protokola 1 k Evropski konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisani v Rimu 4. novembra 1950 (v nadaljevanju: EKČP), ter
- napačno uporabljeno pravo in protislovno obrazložitev ugotovitve posledic domnevne nezakonnosti odločitve italijanskih organov za sporni sklep.

Pritožbeni razlog, ki se nanaša na nepravilno razlago člena 12 Akta iz leta 1976

– Trditve pritožnikov

21 A. Occhetto in Parlament menita, da je sodnik za izdajo začasne odredbe ob upoštevanju, da mora Parlament v skladu s členom 12 Akta iz leta 1976 upoštevati le izide volitev, ki so jih razglasili pristojni nacionalni organi, in nima nobene načelne pristojnosti za zagotavljanje, da države članice upoštevajo pravo Skupnosti, napačno razlagal to določbo tako z vidika njenega besedila kot z vidika splošnega okvira, katerega del je.

22 Čeprav mora Parlament v skladu s členom 12 Akta iz leta 1976 samo „upoštevati“ rezultate preverjanj nacionalnih organov, opravljenih na podlagi prava držav članic, ostaja dejstvo, da ima avtonomno pristojnost za preverjanje na podlagi prava Skupnosti. Glede postopka v okviru oblikovanja institucije Skupnosti naj bi obstajala zakonodajna raven Skupnosti, katere namen ni usklajevati nacionalne postopke, temveč določiti najnižji standard, ki še lahko preprečuje izkrivljanja zaradi razlik med nacionalnimi postopki. V tem smislu naj bi bila s členom 12 Akta iz leta 1976

Parlamentu podeljena pristojnost za odločanje o ugovorih, ki temeljijo na določbah tega akta. Ta pristojnost bi se morala nujno izvajati ne samo na podlagi dobesedne vsebine navedenega akta, temveč tudi na podlagi splošnih načel, na katerih temelji ta akt v celoti.

23 Zato naj v nasprotju s sklepom sodnika za izdajo začasne odredbe drugi stavek člena 12 Akta iz leta 1976 ne bi omejeval pristojnosti Parlamenta, temveč naj bi bila v njem navedena dva načina, kako izvajati to pristojnost. Čeprav mora Parlament glede preverjanja, opravljenega v okviru nacionalne zakonodaje, le upoštevati to preverjanje, naj bi imel polno pristojnost za preverjanje v okviru prava Skupnosti.

24 Pritožnika se v podporo tej razlagi člena 12 Akta iz leta 1976 sklicujeta, prvič, na člen 8 navedenega akta, ki po njunem mnenju potrjuje ta dvostopenjski način izvajanja pristojnosti Parlamenta za preverjanje. S tem ko je v zadnjem določbi določeno, da volilni postopek „urejajo [...] v vsaki državi članici nacionalni predpisi“, vendar „ob upoštevanju določb tega akta“, naj bi bila v tej določbi navedena oba parametra, na podlagi katerih se izvaja pristojnost za preverjanje.

25 Drugič, v Parlamentu naj bi obstajala institucionalna praksa, ki nedvoumno dokazuje nagnjenost te institucije k preverjanju veljavnosti mandatov njenih poslancev z vidika predpisov Skupnosti.

26 To prakso naj bi po eni strani dokazovalo poročilo parlamentarnega odbora za poslovnik, preverjanje veljavnosti mandatov poslancev in imunitet o spremembi členov 7 in 8 Poslovnika Evropskega parlamenta, ki se nanašata na preverjanje veljavnosti mandatov poslancev in trajanja mandata poslancev (A3-0166/94) in ki ustrežata členoma 3 in 4 zdaj veljavnega Poslovnika Evropskega parlamenta.

27 Po drugi strani pritožnika opozarjata, da Parlament v členu 2 resolucije o izpodbijanju veljavnosti poslanskih mandatov v zvezi s „sistemom tourniquet“ (UL 1983, C 68, str. 31) trdi, da so „tožbe zoper veljavnost mandata novih članov ali ugovori zoper veljavnost že preverjenih mandatov na podlagi pravnih pridržkov zoper ‚sistem tourniquet‘ neutemeljeni“. Vsekakor ne bi bilo koristno določiti zapletenega sistema preverjanj, ki bi deloval na dveh ravneh, in sicer na nacionalni ravni in na ravni Skupnosti, da nato zakonodajna raven Skupnosti ne bi obstajala in da bi Parlament pri izvajanju pristojnosti za preverjanje le upošteval izide, razglāšene na nacionalni ravni.

28 Tretjič, sodba Sodišča z dne 7. julija 2005 v zadevi Le Pen proti Parlamentu (C-208/03 P, ZOdl., str. I-6051) in sodba Sodišča prve stopnje z dne 10. aprila 2003 v zadevi Le Pen proti Parlamentu (T-353/00, Recueil, str. II-1729), na kateri se je oprl sodnik za izdajo začasne odredbe, naj ne bi bili upoštevana precedensa za vsebino spora. Zadeva, v kateri sta bili izrečeni ti sodbi, se je namreč nanašala na veljavnost sklepa, s katerim je Parlament upošteval odločitev nacionalnih organov, ki so razveljavili poslanski mandat zadevne osebe, in naj bi torej spadal v okvir člena 13(2) Akta iz leta 1976, in ne v okvir člena 12 tega akta. Vsekakor naj bi zgodovina navedene zadeve dokazovala, da je opredelitev pristojnosti Parlamenta ob prenehanju poslanskega mandata zapleteno vprašanje, ki ga ni mogoče presojati v postopku za izdajo začasne odredbe.

– Presoja

- 29 Uvodoma je treba opozoriti, da se s tem pritožbenim razlogom postavlja vprašanje obsega pristojnosti za preverjanje, ki jih ima Parlament na podlagi člena 12 Akta iz leta 1976. Za presajo, ali se je sodnik za izdajo začasne odredbe oprl na napačno razlago te določbe in posledično nepravilno presajo obsega teh pristojnosti, je treba preučiti besedilo navedene določbe in splošni okvir, katerega del je.
- 30 V zvezi s tem je treba najprej opozoriti, da je v členu 12 Akta iz leta 1976 izrecno določeno, da mora Parlament po eni strani „upoštevati“ izide, ki so jih uradno razglasile države članice, in da po drugi strani lahko odloča o morebitnih ugovorih samo „na podlagi določb tega akta“, in to z izjemo „nacionalnih določb, na katere napotuje ta akt“.
- 31 Iz tega sledi, da se na prvi pogled zdi, da člen 12 Akta iz leta 1976 govori v prid ozki razlagi tega člena. V zvezi s tem je v nasprotju s tem, kar trdita pritožnika, zgoraj navedena sodba Sodišča v zadevi Le Pen proti Parlamentu, na katero se je oprl sodnik za izdajo začasne odredbe, posebno pomembna. Namreč, uporaba izraza „upoštevati“ je v tej sodbi razložena tako, da v okviru Akta iz leta 1976 kaže na popoln neobstoj diskrecijske pravice Parlamenta na tem področju (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Sodišča v zadevi Le Pen proti Parlamentu, točka 50).
- 32 Poleg tega, glede preverjanja veljavnosti mandatov poslancev Parlamenta, je ta s členom 12 Akta iz leta 1976 in členom 3(3) Poslovnika Evropskega parlamenta pooblaščen, da odloča o veljavnosti mandata vsakega od svojih novo izvoljenih članov in o ugovorih na podlagi določb Akta iz leta 1976, vendar „z izjemo nacionalnih določb, na katere napotuje ta akt“ oziroma „z izjemo [ugovorov], ki temeljijo na nacionalni volilni zakonodaji“. Te izjeme so tudi jasni pokazatelji, da Parlament običajno ni pristojen za

odločanje o veljavnosti nacionalnih volilnih postopkov z vidika prava Skupnosti (glej v tem smislu sodbo Sodišča v zadevi Le Pen proti Parlamentu, točka 51).

- 33 Poleg tega trditve, da bi ta razlaga člena 12 Akta iz leta 1976 pripeljala do tega, da bi bile pristojnosti za preverjanje, ki jih ima Parlament na podlagi tega člena, brezpredmetne, ni mogoče sprejeti. Namreč, kot je pravilno opozoril sodnik za izdajo začasne odredbe, ima Parlament vso pristojnost, da se v okviru navedenega člena izreče o položaju izvoljenega kandidata, ki ima eno od funkcij, ki niso združljive s funkcijo člana Parlamenta in so navedene v členu 7 Akta iz leta 1976.
- 34 Nazadnje, glede institucionalne prakse, na katero se sklicuje Parlament, in ne glede na vprašanje, ali enostranska praksa institucije Skupnosti sama po sebi lahko zavezuje Sodišče glede razlage zadevnih določb Pogodbe ES ali sekundarnega prava Skupnosti, je dovolj opozoriti, da elementi, ki jih je v zvezi s tem navedel Parlament, in sicer poročilo odbora Parlamenta za poslovnik, preverjanje veljavnosti mandatov in imunitete iz leta 1994 in resolucija iz leta 1983, nikakor niso dovolj za dokaz obstoja ustaljene institucionalne prakse.
- 35 Na podlagi teh ugotovitev je treba ugotoviti, da sodnik za izdajo začasne odredbe ni očitno napačno uporabil prava pri razlagi člena 12 Akta iz leta 1976.
- 36 Ta pritožbeni razlog je zato treba zavrniti kot neutemeljen.

Pritožbeni razlog, ki se nanaša na napačno razlago člena 6 Akta iz leta 1976

- 37 Pritožnika z drugim pritožbenim razlogom trdita, da je sodnik za izdajo začasne odredbe napačno uporabil pravo, ko je sklepal, da člen 6 Akta iz leta 1976 Parlamentu podeljuje pristojnost, da zagotavlja svobodno opravljanje parlamentarnega mandata samo članom Parlamenta, ki opravljajo funkcijo. Tako naj bi bilo svobodno opravljanje zagotovljeno samo v zvezi s sporazumi, ki vplivajo na opravljanje mandata poslanca, ne pa v zvezi s sporazumi, ki v celoti preprečujejo opravljanje mandata, ki so ga želeli volivci.
- 38 Ker pritožnika menita, da bi bilo, če je predmet člena 6 Akta iz leta 1976 varovati svobodno delovanje članov Parlamenta, nerazumno omejiti njegov obseg samo na člane Parlamenta, ki opravljajo funkcijo, dajeta prednost teleološki razlagi navedenega člena 6. Po njunem mnenju bi morala razlaga te določbe z vidika njenega cilja pripeljati tudi do tega, da bi se uporabljala za kandidate, ki so uradno v povolilni razvrstitvi, ker taki kandidati morebiti sestavljajo Parlament.
- 39 V tem okviru bi bil člen 6 Akta iz leta 1976, ki naj bi zahteval neodvisnost poslancev in vseboval prepoved navodil, splošno in obvezno načelo, ki zagotavlja pravilno delovanje Parlamenta. Sklicevanje na „določbe tega akta“ v členu 12 Akta iz leta 1976 bi torej nujno moralo zadevati splošna načela, na katerih temelji ta akt in ki bi bila notranje povezana s pravilnim preverjanjem Parlamenta veljavnosti mandatov poslancev. Ta načela, ki izhajajo predvsem iz člena 6 navedenega Akta, naj bi bila v resnici posledica temeljnega načela, navedenega v členu 3 Dodatnega protokola 1 k EKČP, ki je obvezujoč in države pogodbenice zavezuje, da organizirajo svobodne volitve, „ki bodo zagotovile svobodno izražanje mnenja ljudstva pri izbiri zakonodajnih teles“.

- 40 Pritožnika se v podporo tej razlagi člena 6 Akta iz leta 1976 sklicujeta na člen 2 Statuta poslancev, ki naj bi, čeprav še ni začel veljati, kodificiral zakonodajno vsebino navedenega člena 6 in posledično sedanje stanje prava Skupnosti na tem področju. Sklicujeta pa se tudi na določbe člena 3(5) in člena 4(3) in (9) Poslovnika Evropskega parlamenta in trdita, da bi moral sodnik za izdajo začasne odredbe upoštevati te določbe pri razlagi člena 6 Akta iz leta 1976, zaradi česar bi moral sklepati, da se načela, navedena v tem členu 6, uporabljajo tudi v položajih, ki lahko vplivajo na sestavo Parlamenta.
- 41 V zvezi s tem je treba opozoriti, da se besedilo člena 6 Akta iz leta 1976 izrecno sklicuje na „poslance Evropskega parlamenta“, kot je pravilno ugotovil sodnik za izdajo začasne odredbe. Dalje, v navedenem členu je omenjena glasovalna pravica navedenih poslancev, ki je zaradi njene narave ni mogoče povezovati s statusom kandidata, uradno razglašenega v povolilni razvrstitvi.
- 42 Seveda je res, da na splošno razlaga določbe prava Skupnosti ne more temeljiti samo na strogi povezavi s svojim besedilom brez upoštevanja njenega okvira in namena. Vendar je treba ne glede na vprašanje, ali bi uporaba take metode razlage lahko v obravnavani zadevi pripeljala do razlage *contra legem*, ugotoviti, da elementi, ki sta jih v tem smislu navedla pritožnika, ne morejo dokazati, da je razlaga člena 6 Akta iz leta 1976, ki jo je uporabil sodnik za izdajo začasne odredbe, očitno napačna.
- 43 Prvič, celo ob domnevi, da člen 6 Akta iz leta 1976 temelji na nekaterih splošnih načelih in zlasti na členu 3 Dodatnega protokola 1 k EKČP, ostaja dejstvo, da je zelo konkreten izraz tega načela. Iz tega sledi, da navedeni člen 6 sam po sebi ne more utemeljiti splošne pristojnosti Parlamenta za presojo zakonitosti volilnih postopkov držav članic glede na vsa ta načela in EKČP.

44 Drugič, glede člena 2 Statuta poslancev je treba opozoriti, da je v uvodni izjavi 4 tega statuta navedeno, da je „treba [...] urediti v členu 2 [tega statuta] zagotovljeno svobodo in neodvisnost poslancev“, ker „nista omenjeni v nobenem besedilu primarne zakonodaje“. Vendar so te navedbe v povezavi z uvodno izjavo 5 navedenega statuta, v kateri je pojasnjeno, da se člen 3(1) tega statuta navezuje na besedilo člena 6(1) Akta iz leta 1976, *prima facies* jasni pokazatelji, da člen 2 Statuta poslancev ne kodificira navedenega člena 6.

45 Tretjič, sodnik za izdajo začasne odredbe je upravičeno menil, da v skladu z načelom hierarhije predpisov določba Poslovnika Evropskega parlamenta ne more omogočiti odstopanja od določb Akta iz leta 1976. Ta poslovnik je namreč akt interne organizacije, ki ne more v prid Parlamenta vzpostavljati pristojnosti, ki niso izrecno priznane z normativnim aktom, v tem primeru z Aktom iz leta 1976 (glej v tem smislu sodbo z dne 21. oktobra 2008 v združenih zadevah Marra, C-200/07 in C-201/07, ZOdl., str. I-7929, točka 38). Iz tega sledi, da je treba vsaj v okviru preučitve *fumus boni juris* določbe Poslovnika Evropskega parlamenta razlagati z vidika besedila in duha določb Akta iz leta 1976 in ne obratno.

46 V teh okoliščinah je treba sklepati, da v izpodbijanem sklepu pri razlagi člena 6 Akta iz leta 1976 pravo ni bilo očitno napačno uporabljeno.

47 Zato je treba tudi ta pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Pritožbeni razlog, ki se nanaša na napačno obrazložitev posledic domnevne nezakonnosti odločitve italijanskega volilnega urada o razglasitvi B. Donnicija za člana Parlamenta za sklep Parlamenta o preverjanju veljavnosti mandata B. Donnicija

- 48 Pri presoji posledic domnevne nezakonnosti odločitve italijanskega volilnega urada o razglasitvi B. Donnicija za člana Parlamenta za sklep Parlamenta o preverjanju veljavnosti mandata B. Donnicija naj bi bila obrazložitev izpodbijanega sklepa napačna in protislovna. Parlament zlasti meni, da se je sodnik za izdajo začasne odredbe za zavrnitev njegovih trditev – da naj bi bil njegov sklep o preverjanju veljavnosti mandata nezakonit, če bi temeljil na nezakonitem nacionalnem aktu – oprl na neupoštevne precedense v sodni praksi, in sicer na sodbo Sodišča z dne 3. decembra 1992 v zadevi *Oleificio Borelli proti Komisiji* (C-97/91, Recueil, str. I-6313, točke od 10 do 12) in sklep predsednika Sodišča prve stopnje z dne 21. maja 2007 v zadevi *Kronberger proti Parlamentu* (T-18/07 R, ZOdl., str. II-50, točke od 38 do 40), namesto da bi upošteval sodbo z dne 18. decembra 2007 v zadevi *Švedska proti Komisiji* (C-64/05 P, ZOdl., str. I-11389).
- 49 Parlament meni, da je s spornim sklepom zavrnil potrditev mandata osebe, ki so jo imenovali nacionalni organi, ker naj bi bila ta odločitev v nasprotju z načelom svobodnega mandata, ki pa je pravilo, ki je dobesedno namenjeno Parlamentu in mu podeljuje pristojnost za nadzor. Bilo bi namreč nesmiselno priznati, da morajo po eni strani nacionalni pravosodni in upravni organi uporabljati pravo Skupnosti in po potrebi ne upoštevati nacionalnih predpisov, ki so v nasprotju s tem pravom, ter da po drugi strani Parlament nima take pristojnosti.
- 50 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je Sodišče v zgoraj navedeni sodbi *Oleificio Borelli proti Komisiji*, ki se je nanašala predvsem na razlago člena 13(3) Uredbe Sveta (EGS) št. 355/77 z dne 15. februarja 1977 o splošnih ukrepih za izboljšanje pogojev, v katerih se proizvajajo in tržijo kmetijski proizvodi (UL L 51, str. 1), sklepalo, da projekt lahko prejme pomoč Evropskega kmetijskega usmerjevalnega in jamstvenega sklada samo, če

dobi pozitivno mnenje države članice, na ozemlju katere se mora izvesti, in da posledično Komisija ob negativnem mnenju ne more niti nadaljevati postopka preučitve projekta glede na pravila, določena v tej uredbi, niti *a fortiori* preveriti pravilnosti tako izdanega mnenja. Sodišče je iz tega sklepalo, da nepravilnosti, ki bi jih morebiti vsebovalo to mnenje, nikakor ne morejo vplivati na veljavnost odločitve Komisije, da zavrne zahtevano pomoč (zgoraj navedena sodba Oleificio Borelli proti Komisiji, točki 11 in 12).

51 Sodnik za izdajočasne odredbe se je oprl na to sodno prakso in menil, da kadar je nacionalni akt del procesa odločanja Skupnosti in zaradi delitve pristojnosti na zadevnem področju zavezuje organ odločanja Skupnosti, tako da ta nacionalni akt opredeljuje odločitev Skupnosti, ki jo je treba sprejeti, nepravilnosti, ki bi jih navedeni nacionalni akt lahko vseboval, nikakor ne morejo vplivati na veljavnost odločitve tega organa Skupnosti. To pojasnilo jasno izhaja iz točk od 10 do 12 zgoraj navedene sodbe Oleificio Borelli proti Komisiji in je upoštevno v obravnavani zadevi, zlasti če se natančno upošteva delitev pristojnosti, kot izhaja iz člena 12 Akta iz leta 1976.

52 Nasprotno je Sodišče v točki 93 zgoraj navedene sodbe Švedska proti Komisiji, ki se je nanašala na razlago Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL L 145, str. 43), pojasnilo, da namen člena 4(5) te uredbe ni uvedba delitve z različnimi cilji med dvema pristojnostma, in sicer nacionalno in pristojnostjo Skupnosti, temveč uvaja proces odločanja, katerega edini namen je odločiti, ali je treba dostop do dokumenta zavrniti na podlagi ene od vsebinskih izjem iz člena 4 od (1) do (3) navedene uredbe, in v tem procesu odločanja sodelujeta tako institucija Skupnosti kot zadevna država članica.

- 53 Iz tega sledi, da Parlament s tem, ko se sklicuje na zadnjenavedeno sodbo, trdi, da v členu 12 Akta iz leta 1976 nista določena delitev pristojnosti med nacionalne organe in Parlament ter izvajanje teh pristojnosti v ločenih postopkih, temveč je določen enoten proces odločanja, v katerem sodelujejo tako Parlament kot nacionalni organi. Vendar glede na ugotovitve, predstavljene v točkah od 29 do 34 tega sklepa, na prvi pogled v tej zadevi ne gre za to.
- 54 Ob upoštevanju teh ugotovitev je treba sklepati, da izpodbijani sklep ne vsebuje napačne obrazložitve glede posledic domnevne nezakonitosti odločitve italijanskega volilnega urada o razglasitvi B. Donnicija za člana Parlamenta za sklep Parlamenta o preverjanju veljavnosti mandata B. Donnicija.
- 55 Zato je treba ta pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Pritožbeni razlog, ki se nanaša na napačno presojo nujnosti

- 56 Parlament trdi, da je sodnik za izdajo začasne odredbe pri presoji nujnosti napačno uporabil pravo, ker se je oprl samo na morebitno škodo, ki naj bi jo utrpel B. Donnici, brez upoštevanja morebitne škode, ki bi nastala za politično zastopanje. Po mnenju Parlamenta, če se ne bi odložila izvršitev spornega sklepa, bi sedež zadevnega poslanca še najprej zasedala oseba z enako politično usmeritvijo kot B. Donnici. Iz tega naj bi sledilo, da interes B. Donnicija ne more upravičiti odreditve odložitve izvršitve spornega sklepa z vidika političnega zastopanja.

- 57 V zvezi s tem je dovolj opozoriti, da je glede na ustaljeno sodno prakso namen postopka za izdajo začasne odredbe zagotoviti polni učinek sodbe v glavni stvari. Za doseg tega cilja morajo biti predlagani ukrepi nujni, tako da jih je zaradi preprečitve velike in nepopravljive škode za interese tožeče stranke treba sprejeti, ter morajo učinkovati že pred sprejetjem odločitve v postopku v glavni stvari (sklep predsednika Sodišča z dne 25. marca 1999 v zadevi Willeme proti Komisiji, C-65/99 P(R), Recueil, str. I-1857, točka 62).
- 58 Iz tega sledi, da je moral sodnik za izdajo začasne odredbe za presojo nujnosti predlaganih ukrepov upoštevati samo interese tožeče stranke in zlasti obstoj tveganja velike in nepopravljive škode, ki bi lahko nastala za te interese, ne da bi upošteval druge splošne dejavnike, kot je bila v obravnavani zadevi kontinuiteta političnega zastopanja, ki bi se po potrebi lahko upoštevali samo pri tehtanju vpletenih interesov.
- 59 Zato je treba pritožbeni razlog Parlamenta v zvezi s presojo nujnosti prav tako zavriniti kot neutemeljen.

Pritožbeni razlog, ki se nanaša na napačno uporabo prava pri tehtanju interesov

- 60 Pritožnika z zadnjim pritožbenim razlogom trdita, da je sodnik za izdajo začasne odredbe, ko je tehtal vpletene interese, napačno uporabil pravo. V podporo temu razlogu navajata tri očitke.

- 61 Prvič, pritožnika menita, da je sodnik za izdajo začasne odredbe storil napako pri presoji, ko je menil, da so interesi B. Donnicija in A. Occhetta enaki. S tem naj ne bi izpeljal sklepov iz dejstva, da naj bi A. Occhetto dobil več preferenčnih glasov in zato je v zvezi z njim v primerjavi z B. Donnicijem obstajal večji interes za opravljanje parlamentarnega mandata.
- 62 Drugič, sodnik za izdajo začasne odredbe naj ne bi upošteval javnega interesa, da se zagotovi najvišja raven politične legitimnosti Parlamenta, ki temelji na ljudskih volitvah. V tej zadevi bi moral sodnik za izdajo začasne odredbe zaradi upoštevanja javnega interesa zavrniti odložitev izvršitve spornega sklepa, ker naj bi ta ukrep pomenil, da bi mandat v Parlamentu nastopila oseba, ki je dobila najmanj glasov, in da bi se tako zmanjšala politična legitimnost Parlamenta. Vsekakor celo v primeru odločitve, ki bi bila vsebinsko ugodna za B. Donnicija, zavrnitev odreditve odložitve izvršitve spornega sklepa ne bi povzročila nepopravljive škode za politično legitimnost Parlamenta, ker bi bila med njegovimi člani v obdobju med odločitvijo o začasni odredbi in odločitvijo o glavni stvari oseba, ki bi bila bolj upravičena glede na volitve.
- 63 Tretjič, pritožnika menita, da je bilo v izpodbijanem sklepu napačno uporabljeno pravo, ker naj bi sodnik za izdajo začasne odredbe uporabil *fumus boni juris* za presojo obstoja nujnosti in prednosti interesov B. Donnicija. Pritožnika namreč menita, da čeprav se zdi, da sodna praksa dopušča možnost določene medsebojne zamenjave med elementom *fumus boni juris* in elementom nujnosti, ostaja dejstvo, da ne more biti mogoče, da obstoj enega od teh elementov zadostuje za nadomestitev popolnega neobstoja drugega.
- 64 Po mnenju pritožnikov bi moral sodnik za izdajo začasne odredbe pri tehtanju interesov sklepati, da v obravnavani zadevi ni nobene nujnosti. V zvezi s tem se

sklicujeta na sklep predsednika Sodišča z dne 31. julija 2003 v zadevi Le Pen proti Parlamentu (C-208/03 P-R, Recueil, str. I-7939, točka 106), iz katerega naj bi izhajalo, da mora sodnik za izdajočasne odredbe pri tehtanju upoštevnih interesov preučiti, ali bi morebitna razglasitev ničnosti spornega Akta, ki bi jo sprejelo sodišče, ki odloča v glavni stvari, omogočila preobrat stanja, ki bi nastalo zaradi njegove takojšnje izvršitve, in, nasprotno, ali bi odložitev izvršitve navedenega akta lahko ovirala njegov polni učinek, če bi bila tožba po temelju zavrjnena. Če bi sodnik za izdajočasne odredbe v tej zadevi opravil drugi del te presoje, bi nujno ugotovil, da bi odložitev izvršitve spornega sklepa lahko samo onemogočila polni učinek tega sklepa, če bi bila ničnostna tožba zavrjnena. Iz tega naj bi sledilo, da naj bi bil obstoj elementa nujnosti v tej zadevi absolutno nezadosten.

65 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je sodnik za izdajočasne odredbe najprej ugotovil, da bi bila, če bi sodišče, ki odloča o glavni stvari, razglasilo ničnost spornega sklepa, škoda, ki bi jo utrpel B. Donnici, če se izvršitev tega sklepa ne bi odložila, nepopravljiva, nato pa je tehtal vpletene interese in najprej poudaril interes A. Occhetta za izvršitev spornega sklepa, ki pomeni ohranitev njegovega mandata. Sodnik za izdajočasne odredbe meni, da če izvršitev spornega sklepa lahko povzroči nepovratno škodo B. Donniciju, obratno obstaja enako tveganje za A. Occhetta, če bi bilo ugodeno predlogu za odložitev izvršitve tega sklepa, ob upoštevanju verjetnosti, da bi bila morebitna sodba, s katero bi bila tožba zavrjnena po temelju, izrečena šele po izteku bistvenega dela njegovega mandata oziroma celo celotnega mandata.

66 Ker je sodnik za izdajočasne odredbe tako ugotovil, da so posebni in takojšni interesi B. Donnicija in A. Occhetta enaki, je nadaljeval sklepanje in upošteval splošnejše interese, ki so v takih okoliščinah posebno pomembni. V zvezi s tem je menil, da čeprav ni izpodbitno, da ima Italijanska republika interes, da Parlament spoštuje njeno volilno zakonodajo, ima Parlament splošni interes za ohranitev svojih odločitev. Vendar je menil, da noben od teh interesov ne more prevladati pri tehtanju vpletenih interesov.

- 67 Tako je sodnik za izdajo začasne odredbe šele potem, ko je ugotovil to enakost vpletenih posebnih in splošnih interesov, upošteval resne razloge B. Donnicija, da je dopustil *fumus boni juris*, s tem da se je v zvezi s tem oprl na ustaljeno sodno prakso, in sicer na sklepa predsednika Sodišča z dne 23. februarja 2001 v zadevi Avstrija proti Svetu (C-445/00 R, Recueil, str. I-1461, točka 110) in z dne 11. aprila 2002 v zadevi NDC Health proti IMS Health in Komisiji (C-481/01 P(R), Recueil, str. I-3401, točka 63) ter zgoraj navedeni sklep Le Pen proti Parlamentu (točka 110).
- 68 Ugotoviti je treba, da trditve pritožnikov ne morejo ovreči te analize sodnika za izdajo začasne odredbe.
- 69 V zvezi s tem je treba po eni strani opozoriti, da je sodnik za izdajo začasne odredbe pri tehtanju vpletenih interesov, ki ga je opravil, ugotovil enakost posebnih interesov B. Donnicija in A. Occhetta. Te enakosti interesov pa ni mogoče enačiti z neobstojem nujnosti. Nasprotno, tveganje nepopravljive škode, ki je edino merilo nujnosti, obstaja v obravnavani zadevi, in sicer za B. Donnicija in za A. Occhetta, če se ugoti predlogu za odložitev izvršitve.
- 70 Po drugi strani je sodnik za izdajo začasne odredbe v nasprotju s trditvami pritožnikov ocenil splošnejše interese Parlamenta in zlasti njegov interes za ohranitev njegovih odločitev. Vendar je te interese, namesto da bi jih upošteval ločeno, upravičeno tehtal z interesom Italijanske republike, da Parlament spoštuje njeno volilno zakonodajo. Enako velja za politično legitimnost Parlamenta in njegov interes, da mandat nastopi kandidat, ki je dobil največ glasov. Čeprav obstoja takih interesov ni mogoče izpodbijati, tudi ni mogoče prezreti interesa Italijanske republike, da mandat v Evropskem parlamentu nastopijo italijanski poslanci, ki so bili izvoljeni po nacionalnih volilnih postopkih in jih je eno najvišjih sodišč te države članice razglasilo za izvoljene.

- 71 Zato je treba pritožbeni razlog pritožnikov, ki se nanaša na napačno uporabo prava pri tehtanju vpletenih interesov, prav tako zavrniti kot neutemeljen.
- 72 Ker so bili vsi pritožbeni razlogi zavrnjeni, je treba pritožbo zavrniti.

Stroški

- 73 V skladu s členom 69(2) Poslovnika, ki velja za pritožbeni postopek na podlagi člena 118 tega poslovnika, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker je B. Donnici predlagal, naj se pritožnikoma naloži plačilo stroškov, in ker ta s svojimi predlogi nista uspela, se jima naloži plačilo stroškov B. Donnicija.

Iz teh razlogov je predsednik Sodišča sklenil:

1. Pritožbi se zavrneta.

2. A. Occhetto in Evropski parlament nosita stroške B. Donnicija.

Podpis